

DANSEN IN DE REGEN

CARL SLOTBOOM

DANSEN IN DE REGEN

2023

Copyright © Carl Slotboom

www.carlslotboom.nl

carlslotboom@kpnmail.nl

Auteursfoto: © Fotocchio / Marieke Hoogland

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 9789464927382

Van dezelfde auteur:

Hersenspinsels / Verhalen

Laat ze maar kletsen / Verhalen

Dweilen met de kraan open / Verhalen

Druppels in de zee / Roman

Bevroren tijd / Roman / Iskander Uitgevers

Weer net als eerst / Roman / Iskander Uitgevers

Erforene Zeit (Bevroren tijd) / Roman

Voor mijn allerliefste Anja,
voor alles wat ze voor me doet.

Bloemen	5
Dag pa, hou je goed	11
Dancing in the rain	22
De kringloop	28
Drie kus systeem	38
Een frisse vakantie	42
Een stille getuige	51
Als sneeuw voor de zon	54
Het nieuwe normaal	65
Hollandse nieuwe	70
Verdwaald	78
Vrolijk Pasen	83
Man alleen	91
Vondelpark	98
Hupperdehup	105
De ene pook is de andere niet	110
De tuttenclub	117
Een heel ondeugende jongen	128
Dranghekken	138
Nachtelijke onrust	148
Bep hou je klep	150

BLOEMEN

'Is het voor u zelf of is het een cadeautje?'

'Een cadeautje,' zei ze.

'Mooi,' zei de man, die half verscholen ging achter zijn handel, 'dan zullen we daar eens even extra aandacht aan besteden.'

Het "we" wekte de suggestie dat hij met zijn vingers zou knippen, waarop van alle kanten als duveltjes uit doosjes allerlei medewerkers zouden springen, die zich dan met ongekeende energie op de bos bloemen zouden storten, om er de extra aandacht aan te besteden die de man zo-even beloofd had.

Niets bleek minder waar. "We" was hij gewoon zelf.

Hij legde de bloemen opzij, scheurde een stuk cellofaan van de rol en met een ongekeende tederheid begon hij de bos in het dunne folie te rollen. De man hield van zijn bloemen, dat was duidelijk.

Even speelde ze met de gedachte om hem te vertellen voor wie de bloemen bestemd waren, maar aangezien de man zo opging in zijn werkzaamheden deed ze het niet.

'Lintje erbij?' vroeg hij.

'Ja, doet u maar,' antwoordde ze.

'Het is nou effe rustig,' zei hij, 'dus kan ik er wel even de tijd voor nemen. Als je over een uur terugkomt is het hier een

gekkenhuis, dan trekken ze de bloemen onder m'n handen vandaan.'

Hij knipte allerlei gekleurde lintjes van verschillende rollen. Deed ze bij elkaar en met een nietmachine bevestigde hij de bonte pracht aan het cellofaan. Met de binnenkant van een schaar gleed hij langs de lintjes, die daarop in vrolijke krulletjes veranderden. Daarna bekeek hij het geheel met een wat droevige blik, als was het moeilijk om afscheid te nemen.

Onderweg naar huis dacht ze aan morgen.

'Ga jij maar,' had Piet gezegd. 'Jij hebt de beste band met haar.'

Daar had hij gelijk in en bovendien woonde zij ook dichterbij.

Thuisgekomen zette ze de bloemen in een vaas, op een plek van waaruit ze er een goede blik op had. Zo kon ze er tot morgen zelf ook nog van genieten.

Dat deed ze veel te weinig, genieten. Het zat niet in haar genen en tegen je karakter in, in het wilde weg maar overal van gaan genieten, daar zag ze geen heil in. Het was ook niet eenvoudig om te genieten als je altijd maar alleen bent. In een ver verleden had ze kennis gehad aan een aardige man. Ze was tot over haar oren verliefd geweest. Toen het onderwerp trouwen ter sprake kwam, bleek hij deze bezigheid al jarenlang te beoefenen en bovendien nog vier kinderen te hebben. Dat was eens maar nooit weer, dacht ze, daar trap ik niet meer in. De toon was gezet, voor de rest van haar liefdesleven.

Zo heel langzaam keerde ze steeds meer in zichzelf, werd een oude vrijster en was moeder nagenoeg de enige met wie ze contact had.

Goed, moeder was niet de makkelijkste in omgang en zag niet gauw de zon ergens schijnen. Bij moeder was het glas altijd half leeg en met het klimmen der jaren was het er allemaal niet vrolijker op geworden. Toch hield ze van haar en nam haar nukken voor lief.

Uit haar handtas diepte ze de brief op die ze gekregen had van het verzorgingstehuis. De brief met de regels waaraan ze zich morgen te houden had. Ze las het allemaal nog eens grondig door en ging er vanuit dat het goed geregeld was door het tehuis. Ze zou immers opgevangen worden, ze hoefde zich geen zorgen te maken.

Het waren mooie bloemen, moeder zou er blij mee zijn. Toen deed ze het licht uit en ging naar bed.

De volgende morgen op de fiets moest ze denken aan de afgelopen weken. Meerdere keren had ze gebeld en meerdere keren had ze gevraagd of er toch niet een uitzondering kon worden gemaakt.

'Nee, echt niet mevrouw, wij dienen ons aan de regels van het R.I.V.M. te houden.'

'Maar de kans bestaat dat moeder mij na zo'n lange tijd niet meer herkent. Je hoort dat wel vaker bij mensen die lijden aan Alzheimer.'

'Maakt u zich daarover maar geen zorgen, mevrouw Bakker. Ze heeft het voortdurend over u en de laatste keer dat u hier was, wist ze precies wie ze voor zich had.'

Nu was het dan eindelijk zover. Na weken haar moeder niet gezien en gesproken te hebben - bellen was onmogelijk geweest vanwege moeders slechthorendheid - mocht ze eindelijk, zij het dan onder strenge voorwaarden, een uurtje bij haar op visite.

Bij de hoofdingang werd ze opgevangen door een mevrouw, die haar zei dat ze haar handen moest desinfecteren en die haar een mondkapje gaf. Ook werden er allerlei vragen gesteld om er zeker van te zijn dat ze niet ziek was.

Moeder zat bij het raam, keek heel even in haar richting toen ze binnenkwam en staarde vervolgens weer naar buiten.

'Ik heb bloemen voor u meegebracht, moeder. Kijk eens wat een mooie bos.'

De vrouw nam de bloemen nauwelijks waar.

'De verkoper heeft ze extra mooi voor u ingepakt. Ik zal ze even in een vaas zetten.'

'Wat moet ik met dat onkruid?'

'Dit is geen onkruid, moeder.'

Ze zocht in verschillende kastjes naar een geschikte vaas en begreep waarom Piet haar voorrang had gegeven.

'Zal ik thee voor ons zetten?'

'Ik hoef geen thee.'

Ze besloot thuis maar thee te drinken. De bloemen stonden in de vaas en ze zette deze op het tafeltje, vlakbij moeder.

'Kijk, moeder, mooi hè?'

De vrouw staarde alweer naar buiten en even beklom de dochter de angst, dat de bezoekloze periode haar moeder geen goed had gedaan.

'Vindt u het fijn dat ik er ben?'

Er viel een stilte, te lang voor haar gevoel.

'U weet toch wel wie ik ben?'

Even liet ze haar mondkapje zakken, zodat haar gezicht zichtbaar werd.

'Ja,' antwoordde moeder bits, 'natuurlijk weet ik dat, ik ben niet dement.'

'Nee, dat beweer ik ook niet maar ik dacht ...'

'Ik wil alleen gelaten worden.'

Het kwam als een donderslag bij heldere hemel.

'Wat bedoelt u, moeder?'

'Precies zoals ik het zeg.'

'Bedoelt u dat u liever heeft dat ik ga?'

'Ja.'

'Maar u heeft wekenlang geen bezoek gehad en nu mag het weer en nu zou ...'

Daarop stond moeder op, liep naar de deur en opende deze.

'Tot ziens.'

'Maar, moeder ...'

'Tot ziens,' zei ze wederom en maakte een gebaar met haar hand dat niets te wensen overliet en nam vervolgens weer plaats in haar stoel om weer onverstoord naar buiten te staren.

Ze wilde de zaak niet op de spits drijven en besloot te gaan.

'En mocht u mijn dochter spreken, zeg haar dat het tijd wordt dat ze een oud eenzaam mens eens bezoekt.'

'Maar, moeder ...'

'Ja, ga nu maar.'

Bij de deur draaide ze zich om en zei: 'Dag, moeder.'

Zonder om te kijken klonk vanuit de stoel: 'Dag mevrouw.'

DAG PA, HOU JE GOED.

'Ik zeg het je nog een keer,' zegt de vrouw, 'voor mij hoeft het allemaal niet.'

'Wat niet, ma?' vraagt de platinablonde dochter.

'Nou, dit hele gedoe, deze hele heisa. Ik begrijp niet waarom we daarvoor helemaal uit Amsterdam moesten komen.'

'Ja ja, nou weet ik het onderhand wel een keer,' antwoordt de echtgenoot op geïrriteerde toon, terwijl hij met de afstandsbediener de autoportieren afsluit. 'Kinderen gaan nu eenmaal op nieuwjaarsdag naar hun ouders.'

'Nou, zo gek ben je anders niet met 'm,' sneert de echtgenote.

'Ik heb er eerlijk gezegd ook niet zoveel behoefte aan,' zegt de dochter.

'Waarom loop je er eigenlijk zo bij?' vraagt haar vader, terwijl hij haar van top tot teen bekijkt.

'Hoe bedoel je?'

'Een rokje tot net onder je navel en een veel te laag uitgesneden decolleté. Kijk maar uit dat ze geen kou vatten.'

'Zo loopt ze er altijd bij,' zegt de echtgenote, 'dus ik vraag me af wat er nu opeens aan mankeert.'

'Ja,' zeurt haar man verder, 'ik weet dat ze er altijd zo bijloopt, maar voor deze gelegenheid had ze toch wel iets anders aan kunnen trekken?'

'Ik heb niks anders.'

Gedrieën lopen ze naar de voordeur, die, nadat de man heeft aangebeld, door een oudere vrouw wordt opengedaan.

'Dag, Marie,' zegt de man, 'gelukkig nieuwjaar.'

'Kom binnen,' zegt Marie, 'hij ligt in het opkamertje.'

'Nog steeds niets veranderd?' vraagt de man.

'Nee, nog steeds hetzelfde. Hij ligt nu al een paar dagen in een soort coma en ik heb geen idee of hij nog enig benul heeft.'

'Wat is dat, ma, coma?'

'Hè, effe niet, Chantal,' antwoordt de moeder met een zucht.

'O, sorry, hoor,' klinkt het verongelijkt.

'Als jullie wat nodig hebben,' zegt Marie, 'ik ben in de keuken. Er zijn ook nog oliebollen. Ja, hij heeft ze niet gegeten, hoor, maar ik bak elk jaar, dus dit jaar ook maar. Nou, jullie redden je wel hè?'

'Gaan jullie maar eerst naar binnen,' zegt de dochter, 'ik wacht wel effe.'

'Waarom?' vraagt de vader.

'Omdat ik het heel erg griezelig vind.'

'Wat is dat nou weer voor onzin? Een ouwe man in een bed, daar is toch niks griezeligs aan?'

'Nou, dat vind ik wel.'

'Je hebt toch wel vaker een vent in een bed zien liggen?' wil de moeder weten.

'Jawel,' antwoordt de dochter met een veelbetekenende glimlach, 'maar die waren springlevend.'

'Ja, dat weten we,' zegt de vader op een toon die aan fantasie niets te wensen overlaat. 'Nou, kom op.'

Hij opent de deur en stapt naar binnen, op enige afstand gevolgd door zijn echtgenote en dochter. Behoedzaam lopen ze naar het bed, waarin een oude man ligt, die zijn ogen heeft gesloten en nauwelijks waarneembaar ademt. Hij ligt op zijn rug en zijn tandeloze mond hangt wagenwijd open.

'Hallo, pa,' zegt de zoon. 'We komen even bij je op bezoek, Gré en Chantal zijn er ook. Gelukkig nieuwjaar, pa.'

'Gelukkig nieuwjaar,' zegt de vrouw smalend, 'wat een giller.'

'Het is vandaag toch Nieuwjaar?' bijt de echtgenoot haar toe.

'Ja, dat wel, maar of 'ie er veel van merkt is maar de vraag,' antwoordt de vrouw. 'Kijk hoe 'ie erbij ligt.'

'Getverderrie,' zegt de dochter, terwijl ze vol afgrijzen naar de man in het bed staart.

'Hè, Sjan,' zegt de moeder, 'hou effe op.'

'Nou, ik vind het gewoon heel erg eng. Kun je z'n mond niet even dichtdoen, pa?'

'Ga maar effe een beetje opzij, Sjan,' zegt de moeder.

'Hoe gaat het, pa?' vraagt de zoon.

'Hoe gáát het?' vraagt de echtgenote verbaasd. 'Nou, dát is wel duidelijk, dacht ik zo.'

'Zeg jij ook even wat tegen opa,' zegt de vader tegen de dochter.

'Wie? Ik? Wat moet ik zeggen dan?'

'Wat maakt mij dat nou uit, zeg gewoon wat, je zit anders toch ook niet om tekst verlegen?'

'Ik weet effe niks.'

'Laten we gaan zitten,' zegt de man.

'Niet te lang, hoor,' is het antwoord van zijn vrouw, 'want ik word hier hartstikke depressief en de eerste dag van het jaar is nog niet eens om.'

Gedrieën gaan ze zitten en staren wezenloos naar de zieke.

'Wat kan een mens aftakelen hè?' zegt de vrouw.

'Wat heeft 'ie eigenlijk?' wil de dochter weten.

'Je kunt beter vragen wat 'ie niet heeft,' zegt haar moeder.

'Wat heeft 'ie niet dan, ma?'

'Hè, Sjan, vraag effe niet zo veel.'

'O, sorry, hoor, ma.'

'Ja, echt voordelig ligt 'ie er niet bij,' zegt de man. 'Mijn hemel, en dan z'n waffel zo wijd open.'

'Misschien moet je 'm even dichtduwen,' vindt de echtgenote.

'Ik kijk wel uit. Stel je voor dat ik wat breek en dat z'n onderkaak dan dwars tegen de bovenkaak aanhangt.'

'Getverderrie, pa, hou op alsjeblieft.'

'Laat mij maar even,' zegt de vrouw. Ze geeft een klap tegen de onderkaak van de man, die "krak" zegt. 'Zo, die zit dicht.'

'Nou,' zegt de man, terwijl hij naar z'n vader kijkt, 'het wordt er niet beter op. Hij heeft nou een hele scheve bek.'

'Ik vraag me af wanneer 'ie voor het laatst is gewassen,' zegt de vrouw, 'het ruikt hier niet bepaald fris.'

'Zeg dat wel, ma, ik word er misselijk van.'

'Ik zet het raam wel even open,' zegt de man.

'Kijk maar uit, dat 'ie niet wegwaait.'

'Wegwaait, ma?'

'Ja, die man is graatmager, bij een zuchtje wind is 'ie weg.'

'Nee, laat dan 't raam maar dicht,' zegt de dochter. 'Straks waait 'ie weg en dan moeten we 'm nog gaan lopen vangen.'

'Ik zou eigenlijk wel een pilsje lusten,' zegt de man, 'ik verrek van de dorst. Ik ga even naar Marie. Moeten jullie ook wat?'

'Ja, doe mij maar een wijntje,' zegt de dochter. 'Jij ook, ma?'

'Ach ja, waarom niet.'

'Eén pils en twee wijntjes,' zegt de man op een toon alsof hij een bestelling opneemt in een leuke kroeg. 'Moet jij ook wat drinken, pa?' vraagt hij, terwijl hij zich over de zieke heen buigt.

'Je kunt het er zo ingieten,' zegt de echtgenote.

'Geintje, pa, mag wel hè?' zegt de zoon, waarna hij het kleine kamertje verlaat op weg naar de versnaperingen.

'Nou, daar zitten we dan,' zegt de vrouw.

'Ik wilde thuisblijven, maar pa zei dat het misschien de laatste keer zou kunnen zijn dat ik opa zou zien.'

'Nou, kijk dan maar goed.'

'Getverderrie.'

'Kijk 'm liggen,' zegt de vrouw, 'moeders mooiste.'

'Het lijkt wel iemand uit een griezelfilm, hè, ma?'

'Frankenstein is er een knappe jongen bij.'

'Wie is dat, ma, Frankenstein?'

'Een of andere filmgriezel.'

'Kan 'ie echt wegwaaien als we het raam openzetten, ma?'

'Hè, Sjan, denk eens even na.'

'Dan doe ik het raam wel even open.'

'Ik heb die man nooit gemogen. Hij mij trouwens ook niet. Hij dacht dat alle vrouwen die uit Amsterdam kwamen achter de ramen hadden gezeten.'

'Heb je toch ook, ma?'

'Ja, maar dat wist hij toch niet, ik heb het 'm in ieder geval nooit verteld. Hij lulde maar zo een eind weg.'

'Volgens mij is 'ie het er nooit mee eens geweest dat je met zijn zoon trouwde.'

'Die man was het nooit ergens mee eens. Afschuwelijke kerel. Een hork is 't.'

'Wat is een hork, ma?'

'Nou,' zegt haar moeder, terwijl ze naar haar schoonvader wijst, 'dat daar!'

'Ja, ik mag 'm ook niet, hoor. Hij was nooit aardig tegen mij, de opa's van andere kinderen vond ik altijd veel leuker. Hij maakte me altijd aan het schrikken. Als we hier weleens op visite waren, in dit enge, grote huis, sprong 'ie altijd opeens uit

een donker hoekje tevoorschijn en riep dan keihard: "Boeh!".

Ik schrok me altijd kapot.'

'Ik zal hem niet missen als 'ie er niet meer is,' zegt de moeder.

'Ik mis hem nou al niet, laat staan straks.'

'Hij zei ook altijd dat ik niet zo snugger ben.'

'Ach, je moet die man gewoon laten lullen.'

'Vind jij mij wel snugger, ma?'

'Ja, hoor,' zegt de moeder met een zucht.

'Wat is dat eigenlijk precies, ma, snugger?'

Moeder slaat haar ogen veelbetekenend ten hemel, zonder antwoord te geven op de vraag.

'Ik ga effe een stukkie uit de wind zitten,' zegt ze en schuift haar stoel een beetje naar achteren. 'Ik kan niet tegen die lucht.'

'Was oma ook zo'n raar mens?'

'Nee, dat viel wel mee, maar vreemd was ze wel. Maar je opa schijnt een hang naar zonderlinge figuren te hebben, want na de dood van je oma heeft hij Marie aan de haak geslagen. Ook zo'n aparte.'

Beide vrouwen zwijgen en kijken naar de zieke man.

'Nou,' zegt de vrouw, 'lekker uitzicht.'

'Er kan toch niks gebeuren, ma?'

'Wat zou er moeten gebeuren dan?'

'Nou, dat 'ie opeens overeind springt of zo.'